

ВРАБЧЕТО С ОТРЯЗАНИЯ ЕЗИК

Превод от френски: Надя Трендафилова, 1974

chitanka.info

Имало едно време едно малко врабче. То било живо и пъргаво и много нетърпеливо да полети към синьото небе.

— Внимавай. Почакай още малко. Ти си много мъничко, за да можеш да летиш — му казвали доста обезпокоени бащата и майката врабци. Но малкото било сърцато. След няколко опита, подкрепяно от внимателните криле на неговите родители, то повярвало, че е способно да прави дълги обиколки. Един прекрасен ден, като се възползувало от отсъствието на родителите си, които били отишли да търсят храна, то разперило криле и... довиждане!

— Хайде, връщай се! — викнали братчетата му. — Ако татко разбере, че си бягало, зле ще си изпатиш.

— Не, не! — отвърнало малкото врабче. — Аз ще направя просто един малък полет и бързо ще се върна!

И то отлетяло щастливо, като се дивяло на света, който се разкривал пред неговите очи.

Полетяло някое време и кацнало на едно клонче, като си рекло на ума: „Ще си почина малко и после ще се върна. Мисля, че се отдалечих много... Хайде назад!“ — по крилете му били станали тежки, сякаш от олово, и то не могло да ги помръдне. — Търпение! Ще си почина още малко. — Но било толкова изтощено, че едва се държало върху клончето. Завило му се свят и ... туп! — вироглавото врабче паднало на земята и си счупило едното крило.

За щастие един човек минал наблизко. Като го видял в такова окаяно положение, той му рекъл:

— Горкичкото! Не плачи, аз ще те занеса в къщи. Ще те излекувам и ти ще можеш скоро да се върнеш у дома си.

Той се прибрал и показал на жена си раненото врабче. На нея не й се по-направило това и се ядосала:

— Трябва да си полудял! Не ни стигат нашите грижи, та да се натоварим и с тази! И после още едно гърло в тази къща, това е съвсем невъзможно.

— Жено, не се сърди, не можех въпреки всичко да го оставя да умре... Аз сам ще се грижа за врабчето и ще дяля с него храната си. То с нищо не ще те затрудни.

— Ти си господарят тука — отсякла жената. — Прави каквото щеш. Само гледай това врабче да не ми досажда.

Човекът кимнал в знак на съгласие, после прикрепил една пръчица към счупеното крило, направил удобно гнездо в една кутия и след като разделил с врабчето едно канче мляко, отишъл в зеленчуковата градина да му потърси червейчета.

Дните минавали. Крилото заздравяло, но врабчето не искало да се раздели с човека и да се върне у дома си:

— Ако искаш, ще остана цял живот при тебе.

— Е добре, остани, врабченце! Без тебе ще бъда самотен и тъжен. Но внимавай да не се спречкаш с жена ми.

Изминали дни, месеци и тяхната дружба все повече растяла.

Веднъж човекът трябвало да отиде в града да продаде няколко панера и поръчал на врабчето да кротува, докато той се върне. Врабчето му обещало и стояло мирно... докато един тас с кола, оставен до коритото, в който жената перяла, не привлякъл вниманието му. Врабчето взело да обикаля около таса, за да види по-добре тази чудна бяла течност.

— Бягай, врабче! рекла жената. — Нямам друга кола. Ако разлееш таса...

И още недоизрекла, тасът се преобърнал! В гнева си тя грабнала ножицата и отрязала езика на горкото врабче, като викала:

— Махай се, неблагодарно врабче! Върви си у вас ида не съм те видяла повече!

Нещастното врабче, обляно в сълзи и страдайки ужасно, отлетяло бързо натам, където се намирало гнездото му. Човекът се завърнал и много се разстроил, като научил новината. Без да губи време, тръгнал да пита и разпитва, за да намери своя малък приятел.

— Зайо-байо — запитал той, — моля те, кажи ми, къде е гнездото на врабчето!

— Мини отгук, добри човече — на другата страна на реката.

— Моля ти се, катеричке драга, къде се намира домът на моя приятел — врабчето?

— От другата страна на планината, добри човече. Човекът вървял дни и нощи, без да се спира, прехвърлял реки и долове, изкачвал планини, пресичал гори, докато стигнал до търсеното място. Той се срещнал с бащата и майката — врабци, на-обиколени от множество малчугани, и като видял сред тях своя приятел, се разплакал от радост. Врабците го приветствали радостно и го

нагостили богато. Когато дошло време да си тръгва, те му дали едно ковчеже и му рекли:

— Ти си се отнасял много добре с нашето врабче, вземи това ковчеже, но не го отваряй, преди да стигнеш у дома си.

Човекът им поблагодарил, целунал своя приятел и както му заръчали, отворил ковчежето чак когато се прибрал в къщи. За свое най-голямо учудване там намерил безброй диаманти, златни предмети, скъпи тъкани. Завистливата жена се провикнала:

— Всичкото за тебе и нищичко за мене! И то след като съм се трудила толкова много заради това врабче! — И тя поела пътя към дома на врабчето.

— Ей, зайо — запитала тя, — знаеш ли къде се намира къщата на врабчето?

— От другата страна на реката, добра жено.

— Катерицо, знаеш ли къде се намира къщата на врабчето?

— От другата страна на планината, добра жено.

Врабците приели жената, както били приели и нейния мъж. Като я слушали да повтаря безспирно, че тя е направила голяма жертва да храни един неблагодарник, те я отрупали с извинения и благодарности.

Когато свършило угощението, те поставили две ковчежета пред жената. Едното било малко и грозничко, другото по-голямо и шарено.

— Ти си била така добра и търпелива с нашия син, затова ние искаме да ти предложим едно от тези ковчежета — казали те. — Но отвори избраното от тебе чак когато се прибереш в къщи.

Разбира се, жената избрала голямото ковчеже, което било също и по-тежко. И без дори да благодари на врабците, си тръгнала.

„Кой знае какви хубави неща има в него! — си мислела тя. — Аз ще стана богата и всички ще ме уважават. Ще отида в града и ще имам най-хубавия от всички палати!“

И продължавала да прави хиляди и хиляди кроежи. Насред пътя любопитството ѝ надделяло. И тъй като не могла повече да чака, жената отворила ковчежето. Но едва повдигнала капака му, зли дяволчета наскочили по лицето ѝ, заиграли около нея, като ѝ се кривели. Изиграна и изплашена, тя побягнала с всички сили като луда.

Така тича тя и досега. Ако ви се случи да видите жена, която тича, сякаш дяволът я гони, не я спирайте. Това е тя, лошата жена, която отрязала езика на бедното врабче.

Мъжът ѝ, напротив, раздал всичкото си богатство на бедняците от селото и си построил малка къща, редом с къщичката на врабчето. Той притежавал едно безценно съкровище, съкровище, което не може да се купи с всичкото злато на света: един приятел искрен и предан.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.